

Estiu calent

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 3 d'agost de 2024

Amigues, amics,

Som a 1r d'agost. Per tant, us parlo des del cor de l'estiu, un estiu calorós en molts sentits. S'han batut rècords de temperatures pel damunt dels 40°C a molts indrets de Catalunya. Una Catalunya que també bull políticament. Potser ho han fet expressament de fer-la bullir en plena canícula. Així fan passar, colar, gat per llebre. Ja hem patit els primers incendis i, en aquest cas, parlo, malauradament, d'incendis forestals, de rostolls, de camps de cereals sense segar i d'amenaques a llocs habitats que, sortosament fins ara no han causat víctimes, almenys a Catalunya. En altres llocs del món hi ha víctimes per incendis, senzillament per la calor, per la guerra, la fam o per les injustícies que senyoregen arreu incloent-hi la península Ibèrica. Ja m'enteneu.

Algú podria pensar: "Quin mal gust de començar una carta d'estiu d'aquesta manera!" Ep! No tothom pot fer vacances, per tant, no molesto a tothom. No vull allunyar-me de la realitat abans de fer referència a alguns dies de les meves vacances que he passat al Ripollès, al voltant del Taga i com a centre d'operacions al Baell, un veïnat de quatre cases i un hotelet que pertany al municipi de Campelles, damunt de la Vall de Ribes. Per cert, Campelles és un poble preciós; totes les cases de pedra, algunes molt apropiadament decorades i on el silenci regna pels carrers i on vaig descobrir murs formats per pedres naturals, algunes de les quals semblaven vertaders quadres amb increïbles combinacions de formes i colors. I, des d'una balconada, la preciosa vista del Taga amb el verd que s'enfila fins al seu cim aplanat.

Endemés de Campelles, on vam ser-hi dues vegades per cantons diferents, visitarem altres pobles ben bonics com Bruguera,

Pardines i, naturalment, la capital de la vall, Ribes de Freser. Però va ser al veïnat del Baell on vam tenir l'oportunitat de fer-la petar amb una dona que viu en una de les poques cases d'allí. L'Angelina de Can Vila, una dona alta prima i amb una cara solcada per unes profundes i precioses arrugues que li confereixen una especial bellesa. Va parèixer davant nostre mentre contemplàvem una bonica casa de pedra al fons d'un revolt de l'estreta i poc transitada carretera que va des de Ribes al Baell. Li vàrem preguntar si era del lloc i ens va dir que sí, de l'última casa del Baell seguint amunt, Can Vila. Palplantada davant nostre de braços plegats ens va explicar la seva vida, no sé si tota perquè n'havia passat de tots els colors. Havia nascut a Molins de Rei, treballat en una fàbrica de plàstics a Campdevànol que va fer fallida i no va cobrar ni els darrers mesos ni cap indemnització; vaig deduir que havia participat en les mobilitzacions dels treballadors i no des de la base. Potser allò li va servir d'experiència i s'havia presentat per a regidora de l'Ajuntament de Campelles d'on havia estat tresorera. No com a funcionària, sinó per elecció política; però no hi va haver manera de treure-li per quin partit. Insondable en aquest aspecte, però sí que presumia de les coses que havia fet pel municipi i criticava allò que no feien els qui hi governen ara. Donada l'extensió de la xerrada, la meva dona i jo ens vam asseure en un banc rústec que hi havia allà mateix. La vam convidar a seure al nostre costat, però no hi va haver manera; ella romangué dempeus i de braços plegats tota l'estona que va durar el nostre enraonament; amb el Taga al fons, que s'anava emboirant a mesura que es fonia la llum del dia. Era vídua i vivia sola a Can Vila. Vam passar una bona estona.

El dia que vam anar a Bruguera, vam demanar per on se seguia per anar al Coll de Jou. Ens van indicar el camí i cap allí ens hi vam adreçar per una carretera estreta i amb molts revolts i així hi vam arribar. Un rètol ens indicava que estàvem a 1.637 m. Un altre que teníem a prop ens deia que el Taga, d'una suavitat majestuosa, era a 2.039 m. La resta del

cartell estava ocupat per escrits i frases de Lluís Maria Xirinacs, entre les quals aquesta: "La Senyora del Taga, displicent, mira l'eternitat des de les seves altures desarbrades, només coberta amb borrissol de gespa alpina". I, és que a l'altra banda del Taga hi havia una muntanya on Xirinacs hi va lliurar la vida. Ens vam proposar d'emprendre la marxa en direcció al monòlit que, en memòria seva, hi ha més enllà d'un bosc que es veia al final d'una pujada sense camí assenyalat.

I així ho vam fer, seguint la línia que marcava un d'aquells filats electrificats que els ramaders posaven com a límit de la seva propietat i perquè les vaques no el traspassessin. El primer tram ens resultà relativament practicable enmig d'herbes altes i amb cardots de gran volum que anàvem trampejant com podíem. El segon tram era bastant més costerut, però guaitant a terra i amb l'inseparable ajut del meu bastó anava pujant amb gran esforç i amb el regal d'un entapissat verd curull de flors de tots colors, dominant el blau, el lila, el rosat fent campanetes i diminuts cardots que a cada pas componien un quadre acolorit que només és capaç d'oferir la natura verge. La meva dona anava al davant, més valenta que jo, fins que vam arribar a l'entrada del bosc. Jo vaig haver d'asseure'm en una pedra ben posada. D'allí estant admirava els boixos grèvols que tenia al davant i amunt, amb les fulles rivetejades per punxes i d'un verd intens. La Montse que havia seguit camí enllà del bosc tornava dient-me que allò no s'acabava mai i que havíem de fer mitja volta. Xirinacs ens agrairia la bona intenció. Jo hi vaig estar més que d'acord, car ja no podia més.

La baixada, malgrat fer-la en to de renúncia, no va ser menys bella que la pujada perquè amb el sol ponent tot adquiria una llum rogenca amb ombres allargades que descansaven damunt d'un Taga que ens venia de cara. En arribar al Coll de Jou vam fer mitja volta amb el cotxe i cap avall tot contemplant les vaques blanques sobre aquell fons de crepuscle verdós. Quan

vam tornar a passar per damunt de Bruguera el sol ja s'havia amagat i la nit amenaçava de cobrir-nos. Arribarem a Ribes i tot seguit vam fer la pujada diària cap al Baell. Aquella nit vam dormir ben plans i amb una profunda satisfacció que encara em dura. Des de llavors les meves cames es mouen millor.

Us estalvio el dia de la pujada a Núria amb el cremallera i el descans que se sentia asseguts en un banc de cara la gespa verda i el llac al fons. La vigília de partir vam anar a Ribes, era mercat però una mica escàs. Els de les Franqueses i de la Garriga el sobrepassen de bon tros. El dia de la partida, quan esmorzàvem, defora vam veure una boira molt espessa i, de sobte, es va posar a ploure. Crèiem haver d'esperar molt per baixar, però la boira va anar escampant i la pluja havia quedat en unes gotes. Així que organitzarem la partida i en una hora i quart vam estar a Llerona. Va ser una escapada perfecta que ens va estalviar una setmana de calor que, en arribar, havia amainat. Però, hi ha tornat i de valent, batent rècords de temperatures.

També us estalviaré què en penso d'aquest estiu calent políticament, ja us ho podeu imaginar. No puc desfer-me de la sensació que algú ens està prenent el pèl. Algú a qui, ensems, li estan prenent el pèl a ell, o a ells. Com deia, més o menys, avui una prestigiosa economista catalana: *sense independència no hi pot haver economia sobirana*. Jo hi afegeixo: *un partit que està mig enfonsat no pot regalar Catalunya a un del 155*. Total, que es retardarà el nostre camí cap a la independència, però hi arribarem i amb millors líders.

Vostre.